

Else lider af søvnløse nætter: ”Jeg sidder med en følelse af, at Søren har det værre end dem, der er i fængsel”

64-årige Else Gade Larsen fra Haderslev kommune har en pårørende boende på Odinsgård. Et bosted for udviklingshæmmede, som for nyligt har været i mediernes søgelys.

Af Dicte Vedel, Emma Karlshøj, Marie-Louise Svendsen, Kasmira Stange & Freja Haubo 2.C

I et varmt hjem ved Haderslev, bliver 64-årige Else Gade Larsen ringet op af en bekymret mor til en anden beboer: ”Søren går rundt på parkeringspladsen i tre graders frost uden fodtøj og råber om hjælp.”

Else Larsen er tidligere uddannet socialpædagog, og har selv arbejdet med unge, der har autisme. Hun ved derfor hvad det handler om, når det kommer til den omsorgssvigt, som Søren bliver udsat for dagligt. Hun sidder med en flad fornemmelse og en følelse af håbløshed.

FOTO: © Privat billede af Else Gade Larsen

Et stort psykisk pres

”At være pårørende til 33-årige Søren, som er autist og udviklingshæmmet medfører et stort psykisk pres” påpeger Else. Når ingen vil arbejde med de forudsætninger og det dårlige miljø, som findes på Odinsgård, betyder det et øget psykisk pres for de pårørende.

En regnfuld nytårsaften ligger Else i sengen og

bekymrer sig. Selvom Else Larsen har lavet en skriftlig aftale med Haderslev Kommune, om at Søren ikke skal efterlades alene nytårsaften, så ender han alligevel med at sidde alene i et mørkt og indelukket rum. Trods den aftale må hun altså skuffes igen af Odinsgårds ledelse.

”At se en man holder af, der er fuldstændig hjælpeløs, er helt forfærdeligt”, siger Else Larsen med gråd i stemmen.

Hun beskriver det som en følelse af at hun er nødsaget til at være bekymret 24/7. Ofte kører hun urolig ud til Odinsgård for at holde øje med Søren. Else Larsen kan ikke se nogen løsninger på problemerne. ”Jeg føler situationen er håbløs. Det

bliver værre og værre. Jeg som pårørende har søvnløse nætter, og dagen går med følelsen af alarmberedskab.” Det er en ond cirkel, som hun ikke kan se en ende på. Alligevel vil hun fortsætte med at kæmpe for Søren.

Else Larsen mener ikke at skylden ligger hos de ansatte på stedet, men hos ledelsen og kommunen.

”Jeg er også bekymret på personalets vegne. Altså de stakler. Det er jo ikke deres skyld. Det er jo ledelsens ansvar.” siger Else Larsen.

Mangel på tryghed

Else Larsen har brug for, at Søren kan føle sig tryk på Odinsgård. De har et ansvar for at passe på ham, når hun ikke selv kan være der. Når man lægger ansvaret i hænderne på andre, skal man også kunne stole på, at de kan finde ud af det. Hun er selv ved at blive ældre og

mangler støtte fra dem, der burde passe på ham.

Himmelev Tidende har prøvet at kontakte Odinsgård, men de er ikke vendt tilbage med en kommentar til problemet, der er på stedet. Kommunen vil heller ikke kommentere på konkrete sager som denne.